

Bestemmelsen i § 13, sidste Stykke, i den gældende Lov har man ladet udgaa, da det nu ved Forslagets § 47, Stk. 1, jfr. ovenfor, er paalagt Kommunalbestyrelsen at udtale sig i alle Tilfælde straks, naar Sagen indsendes, og da iøvrigt fornøden Udtalelse fra Kommunalbestyrelsen maa forudsættes at blive indhentet i Henhold til Paragraffens Stk. 1, og da endelig Kommunalbestyrelsen i Overensstemmelse med Princippet i § 55, Stk. 4, maa være berettiget og eventuelt forpligtet til ogsaa under Sagens Gang at rette Henvendelser til Retten.

Stk. 3 svarer til Invalideforsikringslovens § 16, Stk. 3.

Til § 50.

Medens Invalideforsikringslovens § 17 Stk. 1 paalægger Direktøren at sørge for, at Invalidere udbetales gennem Sygekassen bestemmes det i Forslaget i Overensstemmelse med det nye System, hvorefter saavel Invalide- som Aldersrenten skal udbetales af Kommunen, at Direktøren, naar Invaliditetskendelse foreligger, skal underrette Kommunalbestyrelsen herom, hvorefter denne skal fastsætte Renten efter de i §§ 39—41 givne Regler. Reglen i Stk. 2, 2det Pkt., om Begyndelsestidspunktet for Renteudbetalingen er i Overensstemmelse med den gældende Lov.

Til § 51.

Svarer til Aldersrentelovens § 4.

Til § 52.

Stk. 1 svarer til Aldersrentelovens § 9, Stk. 1, dog at Reglen om kvartalsvis Udbetaling kun gælder naar Renten er mindre end 120 Kr. om Aaret; jfr. iøvrigt ogsaa Invalideforsikringslovens § 17, Stk. 2, hvorefter ogsaa Invalidere udbetales maa- nedsvi forud.

Stk. 2 svarer til Invalidere- lovens § 17, Stk. 5.

Stk. 3 svarer til Invalideforsikringslovens § 17, Stk. 6 og 7. Den gældende Regel omfatter kun Indskriden overfor Invalidere, men man finder, at det vil være rimeligt ogsaa at lade den gælde Aldersrenten. For disses Vedkommende findes nu en Bestemmelse i Lovens § 12 om, at Renten bortfalder, naar den forødes; man anser det for at være rimeligere at give Kommunalbestyrelsen den foran omhandlede Myndighed, i Kraft af hvilken der vil kunne skrives ind i saadanne Tilfælde.

Naar der i Stykkets Slutning henvises til at gribe ind „paa anden Maade — efter Lovgivningens Regler“ tænkes herved bl. a.

paa Fratagelse af Forældremagten, hvor Talen er om unge Mennesker under 18 Aar, og Indlæggelse paa Aandssvageanstalt eller Sindsygehospital.

Til § 53.

Svarer til Invalideforsikringslovens § 25, Stk. 3—7. Ogsaa denne Bestemmelse, der nu kun angaar Invalidere, finder man det rimeligt at udvide til at omfatte Aldersrentenydere. Medens det nu er Direktøren, der træffer de omhandlede Dispositioner for Invalidernes Vedkommende, maa det fremtidig blive Kommunalbestyrelsens Sag at anvende denne Bestemmelse for baade Invalide- og Aldersrentenydere; man har dog anset det for rigtigt at tilføje, at Kommunalbestyrelsen først skal indhente en Erklæring fra Sygekassedirektøren, for at der altid kan foreligge en Udtalelse fra en udenforstaaende Myndighed om Betimeligheden af paa denne Maade at disponere over Renten.

Som Stk. 6 er tilføjet en Bestemmelse om, at Hjælpeløshedstillæg efter § 40, Stk. 1, bortfalder, saalænge Renten yderen er anbragt som i Stk. 1 anført, idet Hjælpeløshed, naar han er anbragt paa Anstalt, ikke medfører særlige Udgifter for ham til Betaling af „Bistand fra andre“. Dette er i Overensstemmelse med den Maade, hvorpaa Bestemmelserne i den gældende Lov om Hjælpeløshedstillæg forstaaes.

Til § 54.

Stk. 1 og 2 svarer til Aldersrentelovens § 13. Bestemmelsen i nævnte Paragrafs Stk. 1, 2det Punktum, om Indtakning er udgaaet, da den fornødne Bestemmelse findes i Forslagets § 69.

Stk. 3 svarer til Aldersrentelovens § 7, sidste Stykke.

Ministeriet har i enkelte Tilfælde givet Tilladelse til, at en Kommune i dens Alderdomshjem har optaget Personer, der er for bemidlede til at faa Aldersrente, men som paa Grund af Alderdomssvækkelse eller andre Svaghedstilstande behøver stadigt Tilsyn og Pleje og ikke er i Stand til selv at sørge herfor. Man anser det for rigtigt, at der tilvejebringes særlig Hjemmel for dette og har derfor optaget en Bestemmelse herom i Stk. 4. En Betingelse maa det naturligvis være, at ingen af de ubemidlede Personer, for hvem Hjemmet egentlig er bestemt, derved udelukkes. Men naar dette iagttages, anser man Bestemmelsen for at være god, idet den vil kunne virke til Gavn for en Del vanskeligt stillede gamle,